

Arrest

nr. 65 964 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 24 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gelet op arrest nr. 63 589 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat A. MOSKOFIDIS, van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 21 augustus 2010 het Rijk binnen en diende op 23 augustus 2010 een asielaanvraag in. Op 21 februari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Indische sikh afkomstig uit Daddian Talwindi, gelegen in de Indische deelstaat Punjab. Zonder het medeweten van haar familie begon u omstreeks 2003 een relatie met een dorpsgenote geheten Balwinder Kaur. Terwijl uzelf tot de Lubana-kaste behoort, hoort uw vriendin tot de hogere Jat-kaste. In juli 2010 werd via een tussenpersoon een huwelijksaanzoek overgemaakt aan de moeder van uw vriendin. Deze stond een huwelijk tussen uw vriendin en uzelf echter niet toe. In augustus 2010 vielen de broers van uw vriendin u aan en tuigden u af. Diezelfde avond vluchtte u naar Delhi om er bij uw oom onder te duiken. Een tweetal weken later vluchtte u naar België en vroeg hier op 23 augustus 2010 asiel aan.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat u in India vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u India ontvluchtte nadat u er door de broers van uw vriendin afgetuigd werd. Aangaande dit door u ingeroepen asielmotief dient te worden vastgesteld dat u ter verweer tegen uw belagers beroep kan doen op de bescherming waarin de Indische autoriteiten voorzien. Het feit dat u zulks naliet (zie gehoorverslag CGVS, p.4) wijst uit dat u hiertoe onvoldoende inspanning ondernomen heeft. Uw verklaring dat u zulks naliet omdat uw belagers rijker zijn dan uzelf (zie gehoorverslag CGVS, p.4) wijzigt deze vaststelling niet. U draagt immers geen aanwijzingen aan die erop duiden dat de Indische autoriteiten u om deze of enige andere reden bescherming zouden ontzeggen –temeer daar u verklaarde dat u met deze autoriteiten nooit enige moeilijkheden ondervond (zie gehoorverslag CGVS, p.2).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat uw belagers de capaciteit en de wil hebben om u op nationaal vlak te vervolgen. U verbleef een vijftiental dagen bij uw oom in Delhi alvorens het land te verlaten. U gevraagd of u niet elders in India kon verblijven, stelde dat de broers van uw vriendin te weten zouden komen waar u verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Dit is echter een te vaag en te algemeen antwoord om hieruit te kunnen afleiden dat u niet elders in India veilig zou kunnen verblijven. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u aan deze belagers kan ontsnappen door elders in India te verblijven en aldus het interne vluchtalternatief toe te passen.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tenslotte bent u niet in het bezit van enig reis- en/of identiteitsdocument waardoor uw reisweg noch uw identiteit nagegaan kan worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de procedure

2.1. Verzoekers advocaat die de heropening van de debatten had gevraagd, stelt ter terechtzitting dat het volstaat te verwijzen naar het verzoekschrift.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoeker roept een *“Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout”* in.

3.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

4. Nopens de identiteit en reisweg

4.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen enkel document neer ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit terwijl hij verklaart naar België te hebben gereisd met zijn eigen paspoort, maar dat hij *“gaf zijn PP af aan smokkelaar”* en deze *“weigerde PP terug te geven”* (verslag DVZ). De Raad ziet niet in dat verzoeker een beroep zou doen op een smokkelaar, die zijn paspoort afnam, terwijl hij goedkoper en veiliger legaal kon reizen en hiertoe de nodige documenten had. Gelet op de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten -in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie-, is het overigens niet aannemelijk dat de *“smokkelaar hield het PP bij tijdens de reis”*. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas en tast zijn geloofwaardigheid aan. Verzoeker toont aldus evenmin aan wanneer hij India verlaten heeft.

5. Nopens de status van vluchteling

5.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker enkel de toekenning verzoekt van de subsidiaire bescherming en niet van de status van vluchteling. Uit het administratief dossier blijken ook geen elementen die erop kunnen wijzen dat verzoeker zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht omdat hij er vervolging vreest omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende

de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekers argumenten betreffen een louter interpersoonlijke en familiale kwestie.

5.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

6. Nopens de subsidiaire bescherming

6.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming, en steunt zich hiervoor op "*Artikel 48/4 §2 b): foltering of vernederende behandeling of bestraffing*".

6.2. Verzoeker verklaarde India te zijn ontvlucht omdat hij er geïsoleerd werd door de familie van zijn vriendinnetje, die niet akkoord was met hun relatie omdat hij tot een lagere kaste behoorde. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker niet aantoonde voor zijn beweerde problemen geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Indiase autoriteiten, noch over geen intern vluchtalternatief te beschikken.

6.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

Verzoeker meent verkeerdelijk dat "*het CGVS de oprechtheid van verzoekers verklaringen op zich klaarblijkelijk niet in vraag*" stelt en "*gaat er m.a.w. van uit dat de asielmotieven van verzoeker (vrees voor bedreigingen door de familieleden van Kaur omwille van de verboden relatie die zij onderhielden zonder toestemming van Kaur's familie) met de werkelijkheid overeenstemmen.*" Immers wordt er op gewezen dat verzoeker in de loop van zijn asielprocedure geen enkel concreet element heeft aangebracht ter staving van een relatie met een meisje van een hogere kaste, noch dat hij hierdoor werd geïsoleerd en afgezonderd door haar familie, laat staan dat hij om die reden naar het buitenland diende te vluchten. Dat verzoeker de asielmotieven die hij aanvoert niet adstrueert klemt temeer nu ook zijn verklaringen op meerdere vlakken niet kunnen overtuigen. Aangaande het telefoonnummer van het meisje met wie hij acht jaar lang een relatie had, antwoordde verzoeker eerst "*Kent dit niet*" waarna hij deze verklaringen wijzigde in "*Na hun terugkeer maakten haar broers haar sim-kaart stuk*" en gaf een telefoonnummer op (gehoorverslag CGVS, p. 3). Verder kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele band met dit meisje aantoonde en hij in tegendeel bevestigt dat na zijn huwelijksaanzoek en de problemen met haar broers, hij "*nooit meer*" iets van zijn vriendin vernam. Evenmin kan zijn belangstelling in het meisje blijken nu hij zelfs nooit bij zijn ouders naar haar informeerde omdat ze "*Praten niet over haar, kon niet met meisje trouwen, vandaar dat ze niet over haar praten*" (gehoorverslag CGVS, p. 4). Gelet op het voorgaande ziet de Raad niet in waarom verzoeker -in zoverre hij een relatie had- thans nog problemen zou hebben met de familie van het ex-vriendinnetje. Ten slotte en daargelaten de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat hij omwille van problemen met de familie van zijn vriendinnetje nood had of heeft aan (internationale) bescherming. De verwijten in het verzoekschrift dat "*een manifeste beoordelingsfout*" werd begaan daar de bestreden beslissing "*te vaag [is], abstract en theoretisch en houdt onvoldoende rekening met de dagelijkse realiteit waarin verzoeker verkeert in India*" en "*geen, minstens te weinig rekening [werd] gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse*" en "*met de bestaande problematiek van het kastensysteem in India*" zijn niet onderbouwd noch geconcretiseerd. Voorts beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van het asielrelaas. Verzoekers komst naar Europa

veronderstelt minstens een doorzetting en een bewuste keuze en voldoende financiële middelen, te meer daar hij zonder hiertoe genoodzaakt te zijn, verkoos illegaal te reizen. Verzoeker toont niet aan waarom hij wel zijn migratie naar Europa kon opzetten maar niet kon informeren naar de beschermingsmogelijkheden in India. De loutere – niet door bewijsstukken ondersteunde – bewering dat “KV arm is, terwijl belagers rijk zijn” volstaat niet om aan te tonen dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet, noch dat de verzoekende partij daar geen toegang toe zou hebben. Al dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal zoals uitgewerkt in de bestreden beslissing, die pertinent zijn en onverminderd overeind blijven.

6.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK